

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8802/2021
28.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Рада Јаковљевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 357/21 од 16.03.2021. године, у седници одржаној 28.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 357/21 од 16.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 357/21 од 16.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Прр 809/20 од 21.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења за неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, исплати износ од 500 евра у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 21.09.2020. године као дана пресуђења до коначне исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 357/21 од 16.03.2021. године, првим ставом изреке, усвојена је жалба тужене и преиначена првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења за неимовинску штету због теже повреде права на суђење у разумном року, исплати износ од 300 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 21.09.2020. године као дана пресуђења до коначне исплате, док је део тужбеног захтева тужиоца за разлику од досуђеног изреком под 1. ове пресуде за исплату износа новчаног обештећења у висини од још 200 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском

затезном каматом од 21.09.2020. године као дана пресуђења до коначне исплате, одбијен као неоснован. Другим ставом изреке, одлучено је да одлука о трошковима парничног поступка садржана у изреци првостепене пресуде у ставу другом остаје неизмењена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о посебној ревизији. Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за неимовинску штету која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Крагујевцу Гж 6596/18 којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужиоцу са припадајућом каматом. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права. Правноснажна пресуда приложена уз ревизију другачије садржине не указује и нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета дана 04.03.2020. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 60.000,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

У конкретном случају, нема места примени одредаба о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општим режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спора није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић